

viser det sig, at der er det modsatte: at polariseringen er mindst lige så stor, endda for nogle grupper, f.eks. enlige forsørgere, større, end den var i midten af 1980'erne.

Det er resultatet af undersøgelsen, som ikke er regeringens undersøgelse, men det er jo også kun i totalitære stater, at det er så spændende at få regeringens undersøgelser som udgangspunkt for enhver diskussion. Nogle gange er det vel i et frit samfund spændende at få forskellige bud, så man kan få den demokratiske ramme for en egentlig debat.

Så er jeg personlig glad for, at hr. Tom Behnke ikke er dybdepsykolog. Jeg synes altid, det er spændende, når politikere begynder at gætte på, hvad motiverne mon er for at diskutere det ene og det andet. Jeg har dyb respekt for dybdepsykologers evne til at kigge i dybden, men jeg har ikke den samme respekt for hr. Tom Behnkes.

Kristeligt Folkeparti var inde på, at der ikke nødvendigvis er en sammenhæng mellem indkomstforhold og sociale problemer. Selvfølgelig er der altid undtagelser, der bekræfter enhver regel, men ellers er der en direkte sammenhæng. Det, vi fik bekræftet i den undersøgelse, som også socialministeren omtalte, fra CASA om levevilkår i Danmark, bekræfter i øvrigt også, hvad Alsted Research-undersøgelsen viser, at dér, hvor der er tale om fattigdom, er der tale om en ophobning, kunne man kalde det, af dårlige levevilkår: De mennesker, der er fattige, er også dem, der har de dårlige boligforhold. Det er dem, der får de dårlige uddannelser. Det er dem, der har de dårlige sundhedsforhold osv., osv. Det er ikke fordelt retfærdigt.

Det undrer mig i øvrigt, hvis det er en nyhed for Kristeligt Folkeparti. Der er med de få undtagelser, der bekræfter en regel, en direkte sammenhæng mellem det at være fattig og det at tabe i alle andre af livets forhold.

Jeg forstår, at Folketinget ikke har lyst til at diskutere det her. Fattigdomsdebatten forstyrrer roen og freden. Den forstyrrer den i regeringspartierne, den forstyrrer den hos Venstre og De Konservative, og den forstyrrer freden på den yderste højrefløj. Fattigdomsdebatten er de seneste år blevet et fyord i dansk politik. Det er ærgerligt, og det er ærgerligt, fordi der er nogle fattige, der taber på det.

Jeg synes også, det er meget aktuelt i dag, og jeg har et afsluttende spørgsmål til socialministeren: Det fremgår af den dagsaktuelle debat, at Danmarks Statistik er blevet pålagt at spare.

Det fremgår endvidere, at det, der skal spares på, lige præcis er det her område, sådan at vi ikke fremover vil få statistikker, som vi får det i dag, i form af undersøgelser af levevilkårene i Danmark. Vi vil ikke længere få hjemløsoptællinger, vi vil ikke længere få narkooptællinger. Jeg vil spørge, om det er rigtigt, for det er selvfølgelig en anden måde at klare den her debat på.

Det er klart, at man kan gøre, ligesom man gjorde i gamle dage, når lægen kom og forkyndte pest i en landsby: så slog man lægen ihjel. Man kan vælge at frasortere den ubehagelige statistik, og jeg vil godt spørge ministeren direkte, fordi jeg ved, at det ikke er afsluttet endnu: Vil ministeren godt sørge for, at vi, hvis vi ikke må få en kommission, der analyserer sammenhængen i det her, så i det mindste stadig væk må få en statistik, og at man ikke vil klare fattigdomsproblemerne i Danmark ved at luge ud i de statistikker, der er i stand til at belyse dem?

Jeg skal så til sidst sige tak for støtten til dem, der bar, nemlig til Enhedslisten. Det var til at overskue, må man sige, men et eller andet sted synes jeg, det er dybt bekymrende for den sociale debat i Danmark, at vi er i en situation, hvor ikke flere er optaget af en ordentlig, gedigen vilje til for alvor at få fat på de udviklings-træk, der genproducerer den sociale arv, der genproducerer fattigdommen osv.

Jeg synes selvfølgelig først og fremmest, at det er dybt bekymrende, at partier som de to regeringspartier, der nogle gange har stået for ordentligheden i dansk politik i forhold til det her, er fuldstændig uoptaget af denne diskussion.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Det er lige før, jeg vil sige, at jeg er rystet over den form for forsøg på monopolisering af vilje og lyst til at tage disse emner alvorligt, som hr. Villy Søvndal lægger op til i sit indlæg.

Der kan ikke være nogen tvivl om, at hele dette Folketing fra hver sin vinkel er meget optaget af disse emner, men spørgsmålet er jo: Hvad er svaret? Er svaret at nedsætte kommissioner og vente på dem, eller er svaret at gå i gang med det hårde arbejde? Hvad er det rigtige svar?

Spørgsmålet er, om den viden, som vi har, er god nok, eller om den ikke er god nok. Med henvisning til de satspuljeforhandlinger, som